רהא אמר שמואל כו'. לא מלי למימר דרבי יהודה בנפלים איירי מדנקט שמיני ותשיעי ולא נקט ג' וד' °אי נמי מדקתני ילדה: דין לבא מן הדין להיות כנדון. וח״ת וצלח ק״ו נמי אמחי מטמח תיפוק ליה דקושי לא גרע משופי ולמה בשביל קישוי יש לה להיות

> קרא דדמיה למילתא אחריתי וליכא לאוקמי קרא אפי׳ בימי נדה דליכא ק"ו דרבנן נמי דרשי תשב ישיבה אחת

> טמאה וי"ל דטעמא דרבי אליעזר

כדמפרש רבא בגמרא דמיה מחמת

עלמה ולא מחמת ולד ולכך לריך להו

לרבנן ק"ו ומחמת ק"ו אית לן למדרש

ולדידיה אף בימי זיבה טמאה משום נדה ממאה. פי׳ הקונטרם זכינהו רבי אליעזר לרבנן דהא מקרא נדה ולטהר ביתי זיבה ומשני תשב ישיבה אחת לכולן וכיון דמק"ו מטהרין למעבד ק"ו דאף בימי נדה טהורה מוכיח דטהורה אף בימי נדה אית לן למימר דמיה לדרשה החריתי:

לכולן ורבי אליעזר סבר דכיון דאיכא לאוקומי קרא בימי נדה אפי׳ אי נימא ק"ו משום דיו אין לך לטהר אלא בימי זיבה אבל בימי נדה טמאה תשב ישיבה אחת לכולן כדאמר בגמ': אימא בימי זיבה מהורה בימי ארבי אליעזר פריך דמטמא אף בימי זיבה מדקאמר ת"ק כל דמים שהיא רואה טהורה ועלה קא"ר אליעזר דטמאה ולא מפליג משמע דאף בימי זיבה דטמאה ודיו דקא"ר אליעזר לדבריהם דרבנן קאמר להו והר"ר מנחם מפרש דרבי אליעזר לא מטמא אלא בימי נדה כדקאמר דיו והא דקפריך ואימא בימי זיבה טהורה הוי סיום מילתא דרבא דאמר בהא דדמיה הוו להו לרבנן לטמא בימי בימי זיבה אית לן לטהר מקרא דתשב אף בימי נדה דהא משמע ישיבה אחת לכולן ואין לחלק בהן ואם כן קרא דדמיה אתא למילתא אחריתי והכי דרשינן לעיל בברייתא לרבנן מתשב שכל דמיה טהורים ואם תאמר וכיון דאי לאו קרא דתשב אף רבנן הוו מטמאין מקרא דדמיה א"כ היכי בעו דקאמרי הרי אנו משיבין אותך בלשון אחר ה) וי"ל דפרכינן ליה כיון דמק"ו

לידי חלול שבת ברביעי ותו לא אימא מרביעי ואילך אמר מר זומרא מאי מעמייהו דחסידים הראשונים דכתיב יויתן [ה'] לה הריון הריון בגימטריא מאתן ושבעים וחד הוו אמר מר זומרא אפי' למ"ד יולדת לתשעה אינה יולדת למקוטעים יולדת לשבעה יולדת למקומעים שנאמר יויהי לתקופות הימים יותהר חנה ותלד בן מיעום תקופות שנים מיעום ימים שנים: רבי יוםי ור"ש אומרים אין קושי יותר מב' שבתות: אמר שמואל מאי פעמייהו דרבנן דכתיב יוםמאה שבועים כנדתה כנדתה ולא כזיבתה מכלל דזיבתה מהורה וכמה שבועים ת"ר יש מקשה עשרים וחמשה יום ואין זיבה עולה בהן כיצד שנים בלא עת ושבעה נדה וב' שלאחר נדה וארבעה עשר שהולד ממהר ואי אפשר שתתקשה עשרים וששה יום בלא ולד ולא תהא יולדת בזוב בלא ולד בתלתא גמי סגי אמר רב ששת אימא במקום שיש ולד אמר ליה רבא והא בלא ולד קתני אלא אמר רבא הכי קאמר אי אפשר שתתקשה עשרים וששה יום במקום שיש ולד ולא תהא יולדת בזוב ובמקום שאין ולד אלא נפל בתלתא נמי הויא זבה מ"ם אין קושי לנפלים: מתני' אהמקשה בתוך שמונים של נקבה כל דמים שהיא רואה מהורין עד שיצא הולד ורבי אליעזר מטמא אמרו לו לרבי אליעזר ומה במקום שהחמיר בדם השופי היקל בדם הקושי מקום שהיקל בדם השופי אינו דין שָנֹקל בדם הקושי אמר להן דיו לבא מן הדין להיות כנדון ממה היקל עליה מטומאת זיבה אבל ממאה מומאת נדה: גמ' תנו רבנן תשב לרבות המקשה בתוך שמונים של נקבה שכל דמים שהיא רואה מהורין עד שיצא

שהחמיר בשופי שלפני הולד היקל בשופי שלאחר הולד מקום שהיקל בקושי שלפני הולד אינו דין שנקל בקושי שלאחר הולד אמר להם דיו לבא מן הדין להיות כנדון ממה היקל עליה מטומאת זיבה אבל מטמאה טומאת נדה אמרו לו •הרי אנו משיבין לך לשון אחר ומה במקום שהחמיר בשופי שלפני הולד היקל בקושי שעמו מקום שהיקל בשופי שלאחר הולד אינו דין שנקל בקושי שעמו אמר להם אפילו אתם משיבין כל היום כולו דיו לבא מן הדין להיות כנדון ממה היקל עליה מטומאת זיבה אבל מטמאה טומאת גדה אמר רבא בהא זכינהו ר"א לרבגן לאו אמריתו דמה דמה ימחמת עצמה ולא מחמת ולד ה"ג יומהרה ממקור דמיה דמיה מחמת עצמה ולא מחמת ולד אימא בימי נדה נדה בימי זיבה מהורה אמר קרא תשב ישיבה אחת לכולן: בותני יכל אחד עשר יום בחזקת מהרה ישבה

מכל טומאה כגון חוך מלאת: אינו דין שנקל כדם הקושי. לטהרה מכל טומאה ואפי׳ מנדות: דיו לבא מן הדין. כגון קושי של חוך מלאת שאתם למדין מקושי דעלמא: להיום כנדון. כקושי דעלמא: גבו' משב. על דמי טהרה: עד שיצא הולד. יצא הולד טמאה לידה: הרי אנו משיבין או**סך לשון אחר.** שלא נלמד קושי שלאחר 🌣 מקושי שלפני כדאמרי׳ לעיל מקום שהיקל בקושי שלפני הולד אינו דין שנקל בקושי שלאחריו דהכא הוא דאיכא למימר דיו לקושי שלאחריו להיות כקושי שלפניו שהרי ממנו אנו למדים אלא הכי גמרינן מקום שהיקל בשופי שלאחריו אינו דין שנקל בקושי שעמו שעם השופי דהשתא יליף קושי של אחריו דטהור לגמרי וליכא למימר ממה היקל מטומאת זיבה כדקאמר: דיו לכא כו". שהרי ק"ו אינו נידון אלא מכח קושי שלפניו כדקתני ומה במקום שהחמיר בשופי שלפני הולד היקל בקושי שעמו: וכינהו. משובה נצחת יכול להשיבן: **אימא בימי נדה נדה**. לר"א פריך כיון דאית ליה דיו לודי מיהא דבימי זיבה טהורה כקושי שלפניו כגון ראתה בקושי שבעה ימים ראשונים תהא טמאה ואם ראתה יותר יהא הדם טהור ותטבול לאחר שבעה ראשונים של קושי: ישיבה אחת לכולן. או כולן טהורין או כולן טמאין: בותבר' כל אחד עשר יום. אחר הנדות אשה עומדת בחזקת טהרה. ובגמרא [לט.] מפרש למאי הלכתא:

הולד ור"א מטמא אמרו לו לר"א ומה במקום

א) ולעיל כז. בכורות כ.ז ר"ה לידי חילול שבח. שלא חלד בשבח ויצטרך לחלל עליה את השבח: ים) (נשיג כז. בכורות כ.] ר״ם ים. יבמות מב., ב) [לכסורה הענין פליסה ובכן דע דו״ל הרד״ק לתקופת הימים ימי העיבור כתרגומו לזמן משלם העיבור כתרגומו לזמן משלם אלא מרביעי ואילך. אבל ליל שלישי וליל שני ומולאי שבת לא דאי מתעברה למולאי שבת שמא תלד לרע"ג דמטי בשבת ונמלא שבת מתחלל שניתן רשות לחללו מפני סכנת גופה. והיכי דמי עשה מרע"ג יומיא ופירוש ותהר חנה ימים שבוטים מאה ימים הוו שבוטים שהרתה כבר כאשר באה שהרתה כבר כמשר במה משילה ידעה אלקנה בעלה והרתה כמו שאמר ויזכרה ה' לתקופת הימים זהו כשהשלים שווין בר מתרי יומי וכן לק' ימים

האחרים שני ימים הרי ארבע ימים

עודפים על השבועים וע' ימים כולן

שוים וג' ימים תן על ד' העודפים

הרי שבוע וכיון שהתחילו במולחי

שבת נמנאו כלים בשבת ואם נתעברה

בשני דלמא ילדה לרע"ב דמטי בשבת

ואם נתעברה בשלישי דלמא ילדה

לרע״ה דמטי בשבת הבל בד׳ הי

ילדה לרע"א מטי בחד בשבא ואי

לרע"ב מטי בתרי בשבא ואי לרע"ג

מטי בתלחא בשבא. אלמא כשמואל

סבירי להו: (ה) ברביעי ותו לה.

כל שכן דאי מעברא בה׳ או בו׳ או

בשבת דלא מטי יום לידה בשבת:

לתקופות הימים. כתיב: מיעוט ימים

שנים. דכל מקום שנאמר ימים ולא

נאמר כמה תפוס המועט בידך ולא

המרובה שאם אתה אומר ימים שלשה

או ארבעה אני אומר עשרה או ק׳

כך שנו חכמים די (סוכה דף ה:) כל

ששמועו מרובה ושמועו מועטת

תפסת מרובה לא תפסת תפסת

מועט תפסת. הלכך כאן שנאמר

ימים מכיון שנכנסו שני ימים בחדש שביעי ילדה: מכלל דויבחה

טהורה. ומהכא גמרינן לעיל [לו:] קושי

בימי זיבה: יש מקשה. שרואה כ״ה

יום בין קושי ובין שופי: שנים

בלא עת וו' דנדה וב' לאחר נדה.

בלא קושי: וי"ד. בקושי לרבי יוסי

ולר"ש והכא לא חשיב אלא קודם לידה.

ואי אפשר למקשה כ"ו יום שלא תהא

זבה שהולד אינו מטהר אלא י"ד

יום הסמוכים ללידה ופשו להו ג' בין

נדות לקושי ובהנהו שלשה הויא זיבה:

בלא ולד. לקמן פריך משמע שאין שם ולד א"כ לאו קושי הוא ולמה לי

כ"ו בתלתא לאחר הנדה סגי:

בותני' המקשה חוך שמונים.

שנתעברה בימי טוהר או שנשתהה

ולד אחר חבירו ב' חדשים וחלי אחד נגמרה לורתו באמלע שביעי ואחד

נגמרה לורתו לסוף תשיעי כמעשה דיהודה וחזקיה בני ר' חייא (לעיל דף ס.): טהורין. דכל תוך מלאת הוי דם טוהר: ורבי אליעור מטמא. נדה

דכיון דבקושי בא לאו דם טוהר הוא

אלא מחמת ולד שבמעיה ומזיבה הוא

דטהור אבל בימי נדה נדה: שהחמיר

בדם השופי. כגון שחר יולדת שרוחה ג' בשופי וילדה הרי זו יולדת בזוב:

היקל בדם הקושי. למהרה מזובה:

מקום שהיקל בדם השופי. למהרה

מורות כשעבר וכרין, גם [נשיכ לו:], ד) [חו"כ מצורע דובים פרשה הן, ה) גי רש"א וכו' במקום וי"ל וכצ"ל בלשון אחר וכו' דפרכינן ליה כיון דמק"ו מוכח כו' וע"ם, תורה אור השלם 1. וַיִּקָּח בֹּעֵז אֲת רוּת וַתְּהִיּ לי לאשה ויבא אַלֶּיהָ וַיִּתַן

ההכיון ילדה בן ויש ווין

מורות לשעבר וכו׳ז. ג) ולעיל

ין לָהּ הַרְיוֹן וַתַּלֶּד בַּן: יְיָ לָהּ הַרְיוֹן וַתַּלֶּד בַּן: רות ד יג 2. וַיְהִי לִתְקְפוֹת הַיְּמִים ותהר חנה ותלד בן ותקרא אֶת שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל בִּי מֵיְיָ שאלתיו: שמואל אא כ שְאָלְוּתוּ: שמואל א א כ 3. וְאָם נְקֵבָה תַלֵּד וְטָמְאָה שְׁבָעִים כְּנְדָּתָה וְשִׁשִּׁים יוֹם שָׁבָעִים כְּנְדָּתָה וְשִׁשִּׁים יוֹם וששת ימים תשב על דמי ויקרא יב ה יייי וְבָּפֶּר 4. וְהַקְּרִיבוֹ לִפְנֵי יְיְ וְבָפֶּר עָלֶיהָ וְטְהֲרָה מִמְּלֵר דְּמֶיהָ זֹאת תוֹרַת הַיּלֶדֶת לַזְּבָר אוֹ לַנַקבה:

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד״ה ברביעי ל״ל קודס ד״ה אלא מרביעי:
(B) ד״ה הרי אנו וכוי קושי שלאחר הולד מקושי שלפני הולד כדאמריי לעיל מקום הולד כדאמריי לעיל מקום

גליון הש"ם

גמ' הרי אנו משיבין לך. כזה במתני' דכ"ק כה ע"ה: תום' ד"ה והא ובו' אי נמי מדקתני ילדה ובו'. כדמשמע לעיל כו ע"ב הפילה נפל וכו"

מוסף רש"י

יולדת לתשעה אינה יולדת למקוטעים. אלא למדשים שלמים של שלשים יום (ר״ה יא.). לתקופות הימים. הרי ששה חדשים מחמת ולד. שדם הקישוי שילא קודם הולד מחמת לער הקישוי, אינו מביאה לידי זיבה, וכ"ש דם שלאחר הולד

עין משפם נר מצוה

ש א מיי׳ פ״ז מהל׳ איסורי ביאה הל"ט: ביאה הל"ט: סא ב מייי שם פ"ח הלי"א סמג לאוין קיא:

תום' הרא"ש

אמר להן דיו. תומה דל קיי מהכא מנין לטמארי אטו משום קישו מיגרע קיי לא מיני לטמארי גרע וייל דטעמא דרי לטמאר במקר במקר במקר במקר במקר במקר במקר המיני ממור לל מומר ללי ממור לליי ממור לליים ל וטעמא דרבנן מתשב. . ותימה כיון דטעמא דר׳ אליעזר מקרא מאי קאמרי לה ק"ו וי"ל דה"ק דמיסתבר למדרש קרא כדררשי׳ אנן משום ק"ו ור׳ אליעזר השיבם דאפי׳ אליעון וושיבט ואפיי דרשיתו ק"ין אין לכם לטהר אלא בימי זיבה ומשום דיו אבל בימי נדה טמאה ומיהו ר' אליעזר אליבא דנפשיה ס״ל דאפי׳ בימי נדה טמאה כדפרשי' בגמ' ואימא בימי נדה נדה בימי זיבה טהורה נדה נדה דלר׳ אליעזר קפריך ופרש״י דלר׳ אליעזר קפריך והא דפשיטא ליה לתלמודא רר' אליעזר מטמא אפי' בימי זיבה מדקתני סתמא בימי זיבה מדקתני סתמא ר' אליעזר מטמא ומשמע דאיירי אפי בימי זיבה דומיא דקישוי דאיירי ביה בכבא קמייתא. ועוד כיון דרריש ליה מקרא משמע ליה דבכל ענין טמא. וה״ר ליה דבכל ענין טמא. וה״ר מנחם פי׳ דר׳ אליעזר דוקא בימי נדה מטמא כדמוכח מדיו והא דאמר ואימא בימי נדה נדה בימי זיבה טהורה לאו לר' אליעזר קא פריך אלא מסקנא דמילתא דרבא היא דקאמר בהא זכנהו ר' היא דקאמר בהא זכנהו ר' אליעזר לרבנן ומפרש ואזיל היכי זכנהו ואע"ג דאית להו ה"ו יש לכם לטמאות בימי . נדה מדכתיב דמיה ומשני נורו מוכותיב ומירו ומשני אליבא דרבנן אמר קרא תשב ישיבה אחת לכולן וכיון דמטהרינן בימי זיבה ה"ה בימי נדה וכפר"ח ואסיקנא לרבנן ישיבה אחת לכולן: